

for af den lovgivende Magt, om hvilken der under alle Omstændigheder kunde gives saadanne Oplysninger. Som bekendt, vil det jo erindres, at ved enhver Lovs Tilblivelse maa de tre Faktorer, Folkethinget, Landstthinget og Regjeringen tage lige Deel, og naar man kun kender den ene Faktors Opfattelse af Forholdet, vil det jo aldeles ikke gaae an deraf alene at slutte sig til Lovgiverens Opfattelse. Ved nærværende Sag bliver det endnu mangfoldige Gange værre; thi det er jo en Grundlovsforandring, hvorom her er Tale, og en saadan Grundlovsforandring maatte jo forhandles paa tre forskjellige Rigsdage. Der foreligger altsaa her tre forskellige Behandlinger af hver af disse tre Rigsdage, og vi have nu aldeles ingen Oplysning, selv efter hvad der af det ærede Medlem blev anført, om nogen som helst formeent Betydning af denne Paragraf uden ved den ene Behandling af den ene Rigsdags ene Afdeling. Jeg kan derfor aldeles ikke tillægge denne Erindring om, at der ved Forhandlingen i sin Tid i det andet Thing blev ytret Noget af den angivne Bestaffenhed, nogen som helst Betydning med Hensyn til det Spørgsmaal, som her foreligger. Det vil kun have en bestemt og afgjørende Betydning, forsaavidt det kunde være interessant at see, om virkelig en lovgivende Forsamling skulde kunne have haft en saa besynderlig Opfattelse af denne Lovbestemmelse, at den skulde kunne have formeent, at uagtet det udtrykkelig udtales, at alle Paragrafer bleve indskrænkede, kunde dog en saadan Paragraf som den nævnte være uberørt af den almindelige Bestemmelse. Jeg skal imidlertid gjerne gaae noget nærmere ind paa selve den specielle Forhandling, idet jeg nemlig maa for mit Vedkommende udtale, at jeg troer, den ærede Landstthingsmand har været meget uheldig med at opfatte fuldstændigt, hvad der ved den nævnte Leilighed gik for sig. Det vil, naar jeg nu med et Par Ord tillader mig at supplere, hvad der anførtes, sees, at det formeentlig vil komme til at stille sig i et ganske andet Lys. Der var nemlig dengang i Folkethinget Tale om en ganske anden Affattelse af den Lov, ved hvilken Grundlovens Indskrænkning skulde skee, end den, som senere blev vedtagen. Det var, som rigtigt er angivet, under

anden Behandling af Forslaget om Indskrænkningen af Grundloven, at de nævnte Ytringer fremkom. Under denne anden Behandling var der nu i det Hele taget en meget stærk Modstand tilstede mod den daværende Regjering og det af den fremlagte Forslag; der syntes ikke at være nogen Udsigt til nogen Overenskomst. Smidlertid maa det erindres, at der dog dengang i Folkethinget var en Majoritet, som gjorde sig al mulig Umage for at forhindre et afgjørende Brud, og som til det Sidste forsøgte at bane Veien for en Overenskomst mellem Regjeringen og Rigsdagen. I det Forslag, ved hvis Behandling de omhandlede Ytringer forekom, var der slet ikke Tale om en saadan Affattelse af Paragrafen, ved hvilken det skulde udtales, at alle Grundlovens Paragrafer, der bleve staaende, skulde indskrænktes paa den Maade; det var der, som sagt, dengang slet ikke Tale om. Men efterat den anden Behandling var sluttet, imellem anden og tredje Behandling blev der igjen gjort et Forsøg paa at tilveiebringe en Overenskomst med Regjeringen, og da tredje Behandling begyndte, begyndte den med, at Udvalget fremlagde et nyt affattet Forslag til Grundlovsindskrænkningen, det Forslag, som i det Væsentlige senere er blevet ophøiet til Lov. I dette Forslag var det, at § 6 havde faaet sin nuværende Affattelse. I dette Forslag var det, at der blev sagt, at alle Grundlovsparagrafer, der bleve staaende, skulde være indskrænkede til at gjælde Kongerigets særlige Anliggender alene, og da Udvalget fremtraadte med dette Forslag, saa erklæredes det udtrykkelig, at enkelte af dets Paragrafer — og blandt de enkelte Paragrafer, der anførtes, var netop denne — vare fremkomne efter en Overenskomst med Ministeriet. Det vil saaledes sees, at, naar man fuldstændigt vil gennemgaae de Forhandlinger, der dengang foregik i Folkethinget, saa skal man ikke kunne komme til at anføre de nævnte Ytringer som havende den Betydning, der blev tillagt dem af den ærede Landstthingsmand. Men jeg skal endnu tilføie, at dette med Hensyn til Afgjørelsen af selve det Hovedspørgsmaal, der foreligger, naturligvis i og for sig er irrelevant; thi, selv om der, hvad der efter min Anskuelse vilde være ubegrindeligt, virkelig skulde have været en saa-